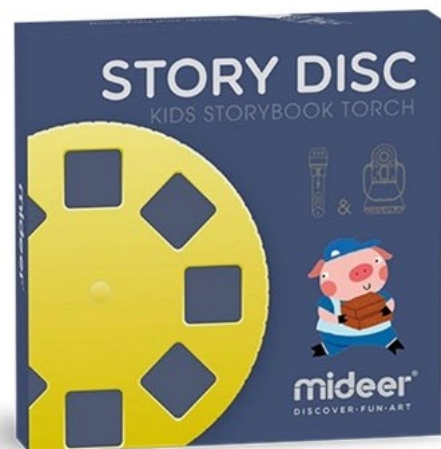

Náhradní kotoučky s pohádkami k Pohádkové svítilně MD1103

Balení obsahuje 4x kotouček s pohádkou o 8 obrázcích.

O TŘECH PRASÁTKÁCH
O KOČCE A LIŠCE
O ČERVENÉ KARKULCE
O OŠKLIVÉM KÁČÁTKU

O TŘECH PRASÁTKÁCH

V jednom domku žila tři malá prasátka se svou maminkou. Dvě prasátka nebyla moc chytrá a navíc byla i trochu líná. Třetí prasátko bylo šikovné a pracovité. Jednoho dne jim maminka řekla, že už jsou dost velká, aby šla do světa a tam si postavila své vlastní domečky. Prasátka byla nejdřív velmi rozrušená, ale nakonec se začala těšit na dobrodružství. Rozloučila se s maminkou a vydala se na cestu. První prasátko ale vandrování nebavilo, a tak se zastavilo na poli, kde si rychle postavilo svůj domeček ze slámy, který byl sice roztomilý, ale nebyl moc pevný. Jednou přišla k jeho domečku nezvaná návštěva, byl to hladový zlý vlk a chtěl pustit dovnitř. Dostal totiž na malé prasátko velkou chuť. Prasátko vidělo okýnkem, že je to vlk, a nechtělo mu otevřít. Vlčák škemral: „Prasátko, prasátko, pusť mě dovnitř nakrátko! Jsem tu sám a byl bych rád, kdybychom si mohli hrát!“ Prasátko ale bylo strachy bez sebe a zavolalo: „Zůstaň venku pěkně sám, málo místa tady mám!“ Vlčák se rozzlobil a začal foukat. Fúúúúúúúú! Foukal a foukal, až domeček rozfoukal do posledního stébla a prasátku nezbylo než utíkat a zachránit si holý život. Druhé prasátko si postavilo domeček na kraji lesa. Všude bylo plno kůry, klacků a větviček. Domeček byl rychle hotový a krásně voněl dřevem. Jednou k němu ale přišel zlý vlk. Těšil se, že bude mít malé prasátko k večeři. Chodil kolem domečku a škemral: „Prasátko, prasátko, pusť mě dovnitř nakrátko! Jsem tu sám a byl bych rád, kdybychom si mohli hrát!“ Prasátko se ale bálo, vědělo, že hraní s vlkem by pro něj nedopadlo dobře. Volalo: „Zůstaň venku pěkně sám, málo místa tady mám!“ Vlčák se rozzlobil a začal zase foukat. Fúúúúúúúú! Foukal a foukal, až se celý domeček z klacků rozsypl. Prasátko se dalo na útěk. Třetí prasátko zatím prošlo lesem a zastavilo se až u potoka. Na břehu leželo spousta kamenů a naplaveného písku. Prasátko nelenilo, vykopalo základy, umíchalo si maltu a postavilo svůj domeček poctivě z kamenů. Domeček dal velkou práci, prasátko muselo vše pečlivě naměřit, jednotlivé kameny slepit maltou, dojít do lesa pro dřevo na střechu a dřevo nařezat a naštipat. Trvalo to opravdu dlouho, ale domeček byl pevný a uvnitř bylo útulně. Okýnkem bylo vidět ven, a tak prasátko uvidělo své dva kamarády, jak utíkají, co jim síly stačí. Ještěže byl domeček dost velký, aby se tam mohla schovat všechna prasátka! Zabouchla za sebou dveře, zamkla je velkým klíčem a uslyšela, jak vlčák tluče na dveře a volá: „Prasátko, prasátko, pusť mě dovnitř nakrátko! Jsem tu sám a byl bych rád, kdybychom si mohli hrát!“ Prasátka ale odpověděla: „Jen si, vlku, zůstaň venku, my máme oběd za chvilku!“ Vlčák se rozzlobil, že se mu prasátka posmívají a vyhrožoval, že domeček rozfouká. Prasátko se tomu jen smálo. Vlčák zafoukal: Fúúúúúú. A nic. Zadu mocněji. Fúúúúúúúú!!! A zase nic. Zkusil to do třetice, ale domeček se ani nepohnul. Vlčák se rozhodl, že vlezl do domku komínem. Prasátka rychle sundala pokličku z hrnce, ve kterém se vařila polévka. Vlčák se snažil prolézt komínem, až spadl rovnou do horké polévky a hrozně se opařil. S vytím a skučením utekl z chaloupky a už se tam nikdy neukázal. Tři prasátka pak žila šťastně v domečku až do smrti.

O KOČCE A LIŠCE

Mnoho lidí se chlubí svým vtipem a velikou moudrostí a jiným se smějí. O tom je tato báseň.

Liška se potkala na cestě s kočkou, a řekla jí: “ Zdař Bůh, sestro, zdař bůh.” Kočka odpověděla: “ Buď zdráva.” Liška se jí zeptala: “ Co umíš?” Kočka odpověděla: “ Nic neumím, jen malinko skákat.” Liška řekla: “ Na mou duši ti říkám, že dlouho nepřezijíš, jak chápu, nejsi ke všem moudrá a opatrná.” Kočka odpověděla: “ Podle toho, co říkáš, to tak musí být, paní liško. Ale prosím tě, řekni mi, kolik toho umíš ty?” Liška odpověděla a řekla: “ Já umím sto věcí, ne prostředních ale výborných, že každé z nich mě může zachránit a pomoc mi z nebezpečí.” Na to kočka řekla: “ No teda, musíš žít mnohem déle, když jsi tak moudrá.” A když si spolu tak povídali, řekla kočka lišce: “ Sestro, vidím myslivce, který jsem jde, a s ním běží dva chrti, kteří jsou našimi nepřáteli.” Liška řekla: “ Nevíš, co říkáš, jsi poblázněná a moc se bojíš, proto to, co teď říkáš není pravda, nemáme se čeho bát.” Když se přiblížili myslivci a uviděli tu kočku s liškou, začali je honit. Když liška uviděla psy, řekla kočce “ Utíkejme.” Kočka odpověděla: “ Není třeba.” Liška řekla: “ Ale je, jak to, tak chápu.” Kočka řekla: “ Může se stát, že to bude třeba, proto se každý starejme sám o sebe.” A začali utíkat každá sama. Kočka pak uviděla jeden vysoký strom, na něj vyskočila a byla v bezpečí. Psi se potom začali honit za liškou. Liška utíkala, co jí síly stačili, kočka seděla na stromě a křičela co mohla: “ O sestro liško, použij jednu ze sto věcí, které umíš, protože od lesa jsi daleko. “ Psi pak lišku chytili a zadávali.”

Tato bajka napomíná jak pilné a vtipné lidi tak zlobivé a lstivé, aby neuráželi obyčejné a ty kteří umí méně než oni sami.

ČERVENÁ KARKULKA

Byla jednou jedna sladká dívčinka, kterou musel milovat každý, jen ji uviděl, ale nejvíce ji milovala její babička, která by jí snesla i modré z nebe. Jednou jí darovala čepeček z červeného sametu a ten se vnučce tak líbil, že nic jiného nechtěla nosit, a tak jí začali říkat Červená Karkulka.

Jednou maminka Červené Karkulce řekla: „Podívej, Karkulko, tady máš bábovku a láhev vína, zanes to babičce, je nemocná a zesláblá, tímhle se posilní. Vydej se na cestu dříve, než bude horko. A jak vejdeš do světnice, nezapomeň babičce popřát dobrého dne.“

„Ano, maminko, udělám, jak si přeješ.“ řekla Červená Karkulka a vydala se na cestu.

Babička bydlela v lese; celou půlhodinu cesty od vesnice. Když šla Červená Karkulka lesem, potkala vlka. Tenkrát ještě nevěděla, co je to za záludné zvíře a ani trochu se ho nebála. „Dobrý den, Červená Karkulko!“ řekl vlk. „Děkuji za přání, vlku.“ „Kampak tak časně, Červená Karkulko?“ „K babičce!“ „A copak to neseš v zástěrce?“ „Bábovku a víno; včera jsme pekli, nemocné a zesláblé babičce na posilněnou.“ „Kdepak bydlí babička, Červená Karkulko?“ „Inu, ještě tak čtvrt hodiny cesty v lese, její chaloupka stojí mezi třemi velkými duby, kolem je lískové ořeší, určitě to tam musíš znát.“ odvětila Červená Karkulka. Vlk si pomyslel: „Tohle mlad'oučké, jemňoučké masíčko bude jistě chutnat lépe než ta stařenka, musím to navléci lstivě, abych schlamstnul obě.“

Chvíli šel vedle Červené Karkulky a pak pravil: „Červená Karkulko, podívej na ty krásné květiny, které tu rostou všude kolem, pročpak se trochu nerozhlédneš? Myslím, že jsi ještě neslyšela ptáčky, kteří by zpívali tak líbezně. Ty jsi tu vykračuješ, jako kdybys šla do školy, a přitom je tu v lese tak krásně!“ Červená Karkulka otevřela oči dokořán a když viděla, jak sluneční paprsky tancují skrze stromy sem a tam a všude roste tolik krásných květin, pomyslela si: „Když přinesu babičce kytici čerstvých květin, bude mít jistě radost, času mám dost, přijdu akorát.“ A seběhla z cesty do lesa a trhala květiny. A když jednu utrhla, zjistila, že o kus dál roste ještě krásnější, běžela k ní, a tak se dostávala stále hlouběji do lesa.

Ale vlk běžel rovnou k babiččině chaloupce a zaklepal na dveře. „Kdo je tam?“ „Červená Karkulka, co nese koláč a víno, otevři!“ „Jen zmáčkni kliku,“ zavolala babička: „jsem

příliš slabá a nemohu vstát.“ Vlk vzal za kliku, otevřel dveře a beze slova šel rovnou k babičce a spolknul ji. Pak si obléknul její šaty a nasadil její čepce, položil se do postele a zatáhnul závěs.

Zatím Červená Karkulka běhala mezi květinami, a když jich měla náruč tak plnou, že jich víc nemohla pobrat, tu jí přišla na mysl babička, a tak se vydala na cestu za ní. Podivila se, že jsou dveře otevřené, a když vešla do světnice, přišlo jí vše takové podivné, že si pomyslila: „Dobrotivý Bože, je mi dneska nějak úzko a jindy jsem u babičky tak ráda.“ Zvolala: „Dobré jitro!“ Ale nedostala žádnou odpověď. Šla tedy k posteli a odtáhla závěs; ležela tam babička a měla čepce naražený hluboko do obličeje a vypadala nějak podivně.

Ach, babičko, proč máš tak velké uši?“ „Abych tě lépe slyšela.“ „Ach, babičko, proč máš tak velké oči?“ „Abych tě lépe viděla.“ „Ach, babičko, proč máš tak velké ruce?“ „Abych tě lépe objala.“ „Ach, babičko, proč máš tak velikou pusku?“ „Abych tě lépe sežrala!!“

Sotva vlk ta slova vyřknul, vyskočil z postele a ubohou Červenou Karkulku spolknul. Když teď uhasil svoji žádostivost, položil se zpátky do postele a usnul a z toho spánku se jal mocně chrápat.

Zrovna šel kolem chaloupky myslivec a pomyslel si: „Ta stařenka ale chrápe, musím se na ni podívat, zda něco nepotřebuje.“ Vešel do světnice, a když přistoupil k posteli, uviděl, že v ní leží vlk. „Tak přece jsem tě našel, ty starý hříšníku!“ zvolal myslivec: „Už mám na tebe dlouho políčeno!“ Strhnul z ramene pušku, ale pak mu přišlo na mysl, že vlk mohl sežrat babičku a mohl by ji ještě zachránit. Nestřelil tedy, nýbrž vzal nůžky a začal spícímu vlkovi párat břicho. Sotva učinil pár řezů, uviděl se červenat karkulku a po pár

dalších řezech vyskočila dívenka ven a volala: „Ach, já jsem se tolik bála, ve vlkovi je černočerná tma.“ A potom vylezla ven i živá babička; sotva dechu popadala. Červená Karkulka pak nanosila obrovské kameny, kterými vlkovo břicho naplnili, a když se ten probudil a chtěl utéci, kameny ho tak děsivě tížily, že klesnul k zemi nadobro mrtvý.

Ti tři byli spokojeni. Myslivec stáhnul vlkovi kožešinu a odnesl si ji domů, babička snědla bábovku a vypila víno, které Červená Karkulka přinesla, a opět se zotavila. A Červená Karkulka? Ta si svatosvatě přísahala: „Už nikdy v životě nesejdu z cesty do lesa,

když mi to maminka zakáže!“

O Červené Karkulce se ještě vypráví, že když šla jednou zase k babičce s bábovkou, potkala jiného vlka a ten se jí taky vemlouval a snažil se ji svést z cesty. Ale ona se toho vystříhala a kráčela rovnou k babičce, kde hned vypověděla, že potkala vlka, který jí sice popřál dobrý den, ale z očí mu nekoukalo nic dobrého. „Kdyby to nebylo na veřejné cestě, jistě by mne sežral!“ „Pojď,“ řekla babička: „zavřeme dobře dveře, aby nemohl dovnitř.“ Brzy nato zaklepal vlk a zavolal: „Otevři, babičko, já jsem Červená Karkulka a nesu ti pečivo!“ Ty dvě však zůstaly jako pěny a neotevřely.

Tak se ten šedivák plížil kolem domu a naslouchal, pak vylezl na střechu, aby tam počkal, až Červená Karkulka půjde večer domů, pak ji v temnotě popadne a sežere. Ale babička zlé vlkovy úmysly odhalila. Před domem stály obrovské kamenné necky, tak Červené Karkulce řekla: „Vezmi vědro, děvenko, včera jsem vařila klobásy, tak tu vodu nanosíme venku do neck.“ Když byly necky plné, stoupala vůně klobás nahoru až k vlkovu čenichu. Zavětřil a natahoval krk tak daleko, že se na střeše více neudržel a začal klouzat dolů, kde spadnul přímo do neck a bídně se utopil.

A tak šla Červená Karkulka večer spokojeně domů a nic zlého se jí nestalo.

O OŠKLIVÉM KÁČÁTKU

Na velkém statku u rybníka, maminka kachna netrpělivě sledovala, kdy se z vajíček vylíhnou její malá káčátka. Najednou uslyšela křup! První káčátko bylo na světě. Uslyšela další křup! Druhé káčátko také vylezlo ze své skořápky. A to třetí největší pořad nic. Kachna chodila, ťukala do něj, poslouchala, ale káčátku se na svět nechtělo. Šla kolem husa a kachně říká: „To je divné vajíčko, určitě se z něj nic dobrého nevylíhne.“

Kachna na řeči husy nic nedbala a na hnízdě pořád seděla. Konečně prasklo i poslední vajíčko a vylíhlo se cosi neuvěřitelně velkého a šedého.

„To je ale ošklivé,“ mračila se káčátka při pohledu na bratříčka. „Já jsem ti to říkala,“ zasyčela znovu husa. Když to chudák káče slyšelo, rozplakalo se. Všichni kolem si ho dobírali a neřekli mu jinak než „Ošklivé káčátko“. Ani po čase si ho dobírat nepřestali. Káčátko se přes velký smutek rozhodlo, že se vydá do světa.

Šlo lesem, přes louky, přes pole, až došlo ke statku. Ani tam však nenašlo kamarády. Bloudilo samotné, samotinké několik dní a nocí, až se postupně ochladilo.

Dalšího dne uvidělo rybník a na něm velké bílé ptáky. Byly to labutě. „Škoda, že nejsem jako ony“, povzdychlo si káčátko, když uvidělo, jak zamávaly křídly, vznesly se k nebi a byly pryč. „Počkám, třeba se vrátí...“ Přišla zima. Káčátko bloudilo prochladlé a hladové. Našly ho na cestě děti a vzaly ho s sebou domů. Káčátko u dětí moc dlouho nevydrželo kvůli kočce, která ho proháněla po domě. Muselo zase utéct a toulat se po okolí. Konečně přišlo jaro a s ním přilétly i labutě. Káčátko přišlo blíže k rybníku a na labutě se dívalo. Ty na něj začaly volat: „Ty jsi hezké, přidej se k nám.“ Zahanbeně sklopilo hlavu. Káčátko spatřilo na hladině svůj odraz, nemohlo uvěřit svým očím. Už nebylo ošklivé a šedivé, ale i z něj se stala sněhobílá labuť. Jeho krásu mu mohli všichni závidět. Bylo šťastné a na všechny útrapy zapomnělo.

Distributor pro ČR a SK: toySimply s.r.o., Budovatelů 257, 267 21 Tmaň www.mideertoys.cz